

CHƯƠNG 2

- **L**iên Khuê, cô lên đây tôi có việc.

Giọng ra lệnh uy quyền của ông chủ ban ra.

Nói xong Thường Yên quay lưng đi về phòng khách. Liên Khuê nhìn Vú Thơm le lưỡi.

Vú Thơm nhắc nhở:

- Lên xem Thường Yên có chuyện gì nói đó con.

- Vâng!

Liên Khuê bước đi mà lòng đầy phân vân lo lắng.

- Phải chi là cung phi được ông vua cho vời thì còn hy vọng. Còn cô, được Thường Yên gọi mà lòng lo lắng dằng dặc.

Liên Khuê hồi hộp bước vào phòng khách.

- Anh cho gọi em!

Một tia nhìn lạnh lẽo chiếu qua Liên Khuê làm cô muốn rùng mình.

- Cô ngồi xuống đi!

- Dạ, em đứng được rồi.

Thường Yên cười khẩy:

- Sao cũng được miễn cô đừng nhận là vợ tôi.

Liên Khuê ngượng nghịu vì tự ái.

- Anh không đồng ý thì làm sao tôi nhận được.

- Thế sao cô cứ muốn ở đây? Chẳng lẽ cô chỉ muốn dựa vào người khác?

Câu hỏi thẳng thừng của Thường Yên làm Liên Khuê uất nghẹn. Con giận bùng lên đầu nhưng Liên Khuê cố nén và tỏ vẻ điềm tĩnh.

- Thấy Vú Thơm già yếu em chỉ muốn phụ giúp Vú thôi.

- Ở đây không có công việc dành cho cô. Chẳng lẽ anh không muốn em phụ việc nhà.

Thường Yên vẫn khiêu khích:

- Là một cô gái chân chính cô phải biết tự vươn lên, chứ sống dựa vào người khác sao?

Liên Khuê nhìn Thường Yên với ánh mắt hờn tủi.

- Anh cho là em sống dựa vào anh sao?

Thường Yên nhếch môi cười khinh khi:

- Cô hãy suy nghĩ lấy!

Liên Khuê nhã nhặn phân trần:

- Em đến đây vì chữ tín. Nhờ anh đùm bọc cứu mang nhưng em cũng đã lao động chứ chẳng ngồi không?

Thường Yên hừ mũi:

- Cô làm thì tôi sẽ trả công cho cô.

Nhưng nhà này chẳng có việc cho cô làm mãi.

- Nước mắt rung rung Liên Khuê thấy mình nhỏ bé yếu đuối làm sao!

- Nghĩa là anh muốn đuổi em.

Tôi chỉ nhắc cho cô nhớ là cô phải tự sống tự vươn lên. Nhà tôi không phải là nơi chứa người tứ xứ.

Nỗi đau quặn lòng, Liên Khuê chua xót vô ngần. Cơ nói với Thường Yên bằng những lời đầy ngấn lệ.

- Cảm ơn anh đã cho em biết rõ thân phận của mình. Em không có ý thức tự lập mà đến đây nhờ anh cứu mang thật đáng xấu hổ!

Thường Yên hỏi kháy:

- Chẳng lẽ cô không làm được việc gì cho bản thân cô?

Liên Khuê buột miệng:

- Muốn làm gì cũng phải có điều kiện thuận lợi chứ anh.

- Vậy cô ngồi chờ điều kiện thuận lợi đến với cô sao?

Liên Khuê thanh minh:

- Em không chờ mà tại chưa biết làm gì.

Thường Yên chế giễu:

- Sống thì ai cũng phải biết mình làm gì. Tại cô không muốn biết đó thôi!

Liên Khuê buồn nẫu ruột. Thường Yên không muốn cô ở đây. Anh không nói bóng gió mà nói thẳng thừng. Có mặt chay mày đá cô mới ở lại đây thêm. Chắc là cô phải ra đi thôi.

Giọng cô vang lên buồn rầu:

- Em sẽ cố gắng làm một việc gì đó.

Thường Yên giở giọng triết lý. Cô nên nhớ có ý chí, người ta sẽ làm được tất cả chỉ có những kẻ thích dựa vào người khác là không làm được gì mà thôi.

Liên Khuê tức run âm ức:

- Anh nói em chỉ dựa vào anh chứ không biết làm gì hả?

Cô cứ tự suy nghĩ bản thân.

- Được rồi, em sẽ làm cho anh thấy.

- Thường Yên nói với vẻ thách thức.

- Cô cứ làm tôi xem!

- Anh cho là em không làm được chứ gì?

- Cô cứ chứng minh!

Toàn những lời khiêu khích, chế nhạo châm chọc thiếu thiện ý làm Liên Khuê uất người.

Phần nộ tột cùng, Liên Khuê nói nhanh:

- Được rồi? Tôi sẽ chứng minh cho anh thấy.

Thường Yên giễu cợt:

- Cô bảo có điều kiện thuận lợi mới làm được mà.

- Tôi sẽ làm ngay cho anh thấy.

Nói xong Liên Khuê đứng bật dậy.

- Thường Yên gọi lại.

- Khoan đã. Đây là tiền tôi gởi cô.

Liên Khuê trở mắt nhìn khi Thường Yên đưa cho cô một xấp tiền.

- Tiền gì vậy?

Thường Yên tỉnh bơ đáp:

- Trả lương cho cô.

Liên Khuê lộ vẻ bất bình:

- Anh bảo tôi sống dựa vào anh để anh cur mang thì trả lương làm gì.

- Tôi muốn có sự sòng phẳng. Cô lấy đi!

- Không!

- Cô đừng sĩ diện!

Liên Khuê âm ức:

- Em có danh dự và lòng tự trọng của mình chứ.

Thường Yên vẫn chế nhạo:

- Cô than không có điều kiện thuận lợi thì tiền cũng là một điều kiện vậy.

Liên Khuê lắc mạnh đầu.

- Tôi biết anh tìm đủ mọi cách bảo tôi ra khỏi đây thì tôi còn mặt mũi nào ở lại chứ.

- Được! Tôi sẽ đi, anh khỏi đuổi.

Nói xong Liên Khuê chạy ào đi. Cô lao về phòng nằm vật xuống giường mặc cho nước mắt tuôn rơi như giòng suối chảy.

Giận hờn, đau đớn, tủi hổ tràn ngập cõi lòng Liên Khuê. Ngược đôi mắt đăm lẹ nhìn trần nhà, Liên Khuê quyết định phải ra đi.

Liên Khuê ngồi dậy nhìn quanh trời đã tối. Bên ngoài đã sáng ánh đèn.

Trong phòng, Liên Khuê vẫn ngồi bất động, mặc cho bóng tối vây quanh.

- Liên Khuê ra ăn cơm!

Liên Khuê trả lời Vú Thơm:

- Vú dùng đi con chưa đói.

Vú Thơm đẩy cánh cửa bước vào trong, ngồi xuống cạnh Liên Khuê. Nhìn khuôn mặt u buồn và đôi mắt mộng ảo của Liên Khuê Vú Thơm khuyên nhủ.

- Giận hờn chi con cứ phớt lờ mọi chuyện mà bình thản sống.

Mặt Liên Khuê ảm đạm:

- Bị người ta khinh khi ghét bỏ làm sao con sống bình thản được hở vú?

Vú Thơm vỗ về:

- Hãy nói cho vú biết Thường Yên đã nói gì mà con giận bỏ cơm!

- Nhiều lắm vú ơi, nhưng toàn là những lời đuổi xô. Con không còn mặt mũi nào ở đây.

Liên Khuê kể cho Vú Thơm nghe những gì Thường Yên thóa mạ cô.

Vú Thơm khuyên lơn:

- Thường Yên nói gì mặc kệ nó. Con hãy tập kiên nhẫn chịu đựng rồi sẽ thành công.

Có năm mơ Liên Khuê cũng không thành công khi ở đây. Cô lắc đầu:

- Con không chịu đựng nổi đâu vú ơi.

Anh ta trả tiền lương cho con nữa, mà con đâu phải là người làm công cho anh ta đâu.

- Sáng mai con sẽ ra đi.

Vú Thơm hoảng hốt:

- Con không được ra đi, bỏ vú sao Liên Khuê?

Liên Khuê kiên quyết đáp:

- Thường Yên khinh thường và nhạo báng con. Con phải ra đi làm nên chuyện cho anh ta thấy.

Vú Thơm nhẹ nhàng động viên:

- Ở lại đây con cũng làm nên chuyện vậy.

- Làm sao được hả vú?

- Hãy tự đứng trên đôi chân và vươn lên bằng bàn tay khối óc của mình, con sẽ thành công!

- Lời lẽ của Vú Thơm như của một người mẹ hiền hết lòng khuyên can con cái.

Liên Khuê nhìn Vú Thơm không biết nói sao trước câu khuyên nhủ chân tình của vú.

Vú Thơm vuốt tóc Liên Khuê tiếp tục:

- Hãy nghe lời Vú ở lại đây! Con muốn làm gì cứ làm. Con có nghị lực, có quyết tâm con sẽ không thua ai đâu.

Có nên ở lại theo lời khuyên của Vú Thơm không. Liên Khuê đắn đo mãi. Ở đây mỗi ngày phải đối diện với con người cao ngạo đó, làm sao Liên Khuê chịu nổi.

Thở dài Liên Khuê trả lời Vú Thơm.

- Con chẳng biết phải làm sao?

Vú Thơm nghiêm giọng như ra mệnh lệnh.

- Hãy ở lại và làm bất kỳ điều gì phù hợp với khả năng mà con thích.

- Vú tin là con làm được à?

- Tin chứ! Con cứ làm cho Thường Yên thấy. Nó sẽ không còn khinh khi con nữa đâu.

- Nghe Vú Thơm nói mới dễ làm sao!

Nhưng Liên Khuê, người trong cuộc mới biết là không dễ chút nào.

Nhưng Vú Thơm thì rất vui vẻ nghĩ rằng Liên Khuê đã thấm nhuần lời khuyên của Vú.

- Đi con ra ăn cơm rồi muốn làm gì cứ làm.

Liên Khuê chỉ còn biết làm theo lời Vú Thơm.

“**Đ**âu được cùng nhau sớm tối cận kề

Đâu để chắc thiên đường hay địa ngục.

Ở phía không anh mà em hạnh phúc

Nỗi nhớ này xin nguyện hóa vàng trắng”

Liên Khuê không giữ được trái tim Thường Yên mà phải ở nhà anh. Thôi thì trước mặt Liên Khuê là giọt nước đã bốc hơi.

Ở phía không anh Liên Khuê xin nguyện hóa vàng trắng.

Vàng nguyệt bạch tỏa sáng.

Vàng nguyệt bạch mong chờ.

Một ngày nào:

“Ô Cầm bàn tay ấy giữa đời

Nâng niu như sợ mất người tình chung

Tình yêu không có tận cùng

Nên yêu có cả nỗi mừng nỗi lo”...

Lấy công việc để tìm quên.

Liên Khuê không còn thời gian để buồn than số phận, để thăm trách ông trời đây đưa vào căn biệt thự của người ta.

Liên Khuê có một công việc để bận rộn. Cô cũng không cần Thường Yên biết đến.

Nhưng Liên Khuê sẽ trả lời cho anh biết là cô không phải là kẻ vợ tích sự sống dựa bám vào anh. Cô phải làm một cái gì đó.

Để Thường Yên tưởng mình là kẻ cuu mang Liên Khuê ban ơn cho cô. Cứ nghĩ đến là cô phát nổi dóa.

Liên Khuê sẽ làm cho anh nể mặt. Liên Khuê không lộng lẫy sang trọng, không đua đòi ăn chơi như Châu My của anh. Nhưng Liên Khuê sẽ làm việc, rồi Thường Yên sẽ thấy. Anh đừng tưởng hơn cô là cao ngạo.

Thường Yên chỉ hơn Liên Khuê ở gia tài của cha mẹ và chức giám đốc mà thôi. Anh có làm gì đâu. Sáng đi tổ về. Những cuộc ăn chơi phóng túng không bao giờ ngưng nghỉ.

- Khi ăn chơi thì bắt người khác phục vụ. Có hay gì chứ.

- Vừa mới về nhà Thường Yên đã réo to:

- Vú ơi Vú!

Vú Thơm bước tới:

- Vú đây nè! Có việc gì đó?

Thường Yên hồ hởi:

- Con gọi tài xế đưa vú đi chợ. Ngày mai con làm tiệc đãi bạn tại nhà.

Vú Thơm phiền hà:

- Lại bắt vú già này làm! Sao không đi nhà hàng.

- Ở nhà vui hơn và tự do quậy phá vú à?

Vú Thơm than phiền:

- Con và lũ bạn ăn chơi quậy phá tan hoang để vú già này dọn ư.

Thường Yên ôm vai Vú Thơm cười cầu hòa:

- Vú giúp con mà! À có cô Liên Khuê phụ vú chứ.

Vú Thơm nhăn mặt hỏi:

- Liên Khuê đâu mà phụ vú?

Thường Yên ngạc nhiên.

- Thế cô ấy đi đâu?

Vú Thơm thần nhiên:

- Con đuổi thì người ta phải đi chứ.

Thường Yên gãi đầu:

- Con có đuổi cô ta đâu.

- Không đuổi mà mắng té tát vào mặt người ta là ăn nhờ ở đậu sống dựa sống bám, ai mà không tự ái.

Thường Yên cười hề hề:

- Tự ái với con làm chi cho khổ.

Vú Thơm lý giải.

- Con gái dễ nhạy cảm ai mà không bị tổn thương.

- Vậy là cô ấy thù vặt, giận con. Thôi được để con năn nỉ nhờ phụ.

Liên Khuê không có ở nhà.

- Thế cô ấy đi đâu. À sao dạo này con ít thấy mặt?

Vú Thơm buông giọng trách móc.

- Liên Khuê đi ở gì trong nhà này con có mấy quan tâm. Khi cần thì hỏi hả?

Thường Yên tặc lưỡi:

- Vú thật là... lại bênh cô ta.

- Vú chỉ nói công bằng. Thôi vú đi làm công việc đây.

Thường Yên rên rỉ.

- Vú không lo cho con sao? Cô Liên Khuê này cũng vậy, khi cần thì biến mất.

- Ủa! Than thân trách phận gì đó giám đốc?

Khải Nguyên xuất hiện với nụ cười tươi rói:

- Thăng quý? Cứ lù lù hiện ra như là ma vậy!

Khải Nguyên cự nự:

- Hừ! Tao vào cổng chính đảng hoàng chứ có hiện ra đột ngột đâu.

- Vào cổng? Ai mở cho mày? Vú mới đứng đây?

- Liên Khuê chứ ai?

- Cô ta có nhà à? Thế mà vú bảo đi vắng.

- Liên Khuê *mới* vừa về.

Thường Yên nhìn bạn với ánh mắt dò xét:

- Sao mày rành về Liên Khuê quá vậy?

Khải Nguyên tỉnh bơ:

- Quan tâm thì biết rành chứ sao.

Thường Yên hỏi một cách vô lý:

- Ai cho mày quan tâm Khải Nguyên bẻ lại:

- Chẳng lẽ tao không có quyền quan tâm?

- Cô ấy ở nhà tao.

- Ở nhà mày thì sao? Tao không được quan tâm à?

- Hừm! Tao không ...?

Khải Nguyên cười nhẹ tênh:

- Mày cố Châu My rồi không nên quan tâm đến Liên Khuê nữa. Để tao chú ý cô ấy.

- Hừ! Ai cho?

Khải Nguyên nháy mắt với Thường Yên.

- Tao yêu cô ấy, mày cũng không có quyền cấm.

Thường Yên hậm hực:

- Mày đã có Vân Dung.

- Tao có yêu Vân Dung đâu.

Cứ như là Khải Nguyên chọc tức Thường Yên vậy.

- Màyl thật là quá đáng.
- Tao có làm gì quá đáng đâu.
- Màyl dám để ý Liên Khuê. Liên Khuê là cô gái tốt. Tao để ý là hợp lý Trai chưa vợ, gái chưa chồng mà!

- Tao...!

Thường Yên ngắc ngư. Anh tức vì Khải Nguyên quan tâm đến Liên Khuê nhưng chẳng biết nói sao.

Khải Nguyên vẫn trêu chọc:

- Thôi nghe. Màyl có Châu My rồi đừng ganh với tao.

Thường Yên tức khí:

- Cái thằng! Ai thèm ganh? Tao nực cười màyl là công tử con đại gia mà chiếu cố đến con bé nhà quê.

Khải Nguyên thản nhiên:

- Nhà quê nhưng Liên Khuê hơn khối cô gái thành thị.
- Ái chà, lại còn ca tụng Liên Khuê rất có tài đó nghe!
- Màyl đừng bảo cô ta tài hoa như Thúy Kiều đấy nhé!

Gần như vậy đấy. Liên Khuê cũng biết một nghề của Thúy Kiều đấy!

- Hả? Màyl nói cái gì?

Thường Yên chồm tới hỏi. Khải Nguyên cười hì hì:

- Liên Khuê biết một nghề của Thúy Kiều đấy! Nhân tài trong nhà mà màyl đâu phát hiện ra.

- Màyl nói sao?

Khải Nguyên thủng thẳng đáp:

- Liên Khuê là tài năng trẻ vừa đoạt giải ...
- Anh Thường Yên ơi Vú Thơm đâu rồi? Ủa hai anh đang trò chuyện hả?

Liên Khuê xuất hiện và cất tiếng hỏi.

Thường Yên chăm chú nhìn cô từ đầu đến gót. Ánh mắt như điều tra xét hỏi:

- Cô đi đâu về đó?
- Đi phố.
- Sao không nói với tôi nhỉ.
- Anh có ở nhà đâu mà em nói.

Liên Khuê đã thay đổi. Trong chiếc áo thun màu kem quần tây xám trông cô thật xinh xắn trẻ trung. Thường Yên không rời mắt khỏi cô. Liên Khuê trả lời Thường Yên đàng hoàng đĩnh đạc chẳng chút rụt rè như ngày nào.

Thường Yên hất hàm nói tiếp:

- Dường như lúc này cô thường xuyên vắng nhà.
- Em bận công việc.
- Việc gì?
- Xin lỗi! Việc riêng em không nói được.

Thường Yên tức khí:

- Cô ở nhà tôi. Có đi đâu làm gì tôi cũng phải biết chứ.

Liên Khuê thản nhiên:

- Em nghĩ là anh chẳng cần quan tâm đến em.
- Hừm!

Phớt lờ sự khó chịu của Thường Yên, Liên Khuê mỉm cười một cách tự nhiên.

- À, hai anh cứ trò chuyện nhé, em xin ra ngoài một chút.

Khải Nguyên đứng lên Liên Khuê đi đâu anh đưa đi.

Liên Khuê lắc đầu:

- Thôi khỏi em không dám làm phiền anh.

Nói rồi Liên Khuê bước đi Khải Nguyên bước theo.

- Có phiền gì đâu. Anh rất muốn được lo lắng, chăm sóc cho Liên Khuê.
- Không dám đâu! Anh đừng đùa.

Thường Yên nóng mũi châm một câu với vẻ cau có.

- Ở đây không phải là công viên, quán nước mà công khai tỏ tình nhé!

Khải Nguyên kêu lên:

- Ôi sao khó chịu thế Thường Yên.

Không phải tự nhiên vô cớ mà Thường Yên khó chịu, sự thân mật quá đáng của Khải Nguyên và Liên Khuê làm anh phát cáu Liên Khuê nhìn Thường Yên. Chưa bao giờ anh tỏ thái độ thân mật với cô cũng chẳng hài lòng thích thú trước sự có mặt của cô trong căn nhà này.

- Ôi bao nhiêu cố gắng của Liên Khuê cũng chỉ hoài công Liên Khuê cố gắng để làm gì? Cho ai? Vì ai?

- Nào Thường Yên có quan tâm đến Liên Khuê. Nào Thường Yên có biết đến sự nỗ lực phấn đấu của Liên Khuê.

Liên Khuê có làm gì thành công cũng chẳng có gì quan trọng đối với Thường Yên.

Buồn chông chênh cho sự bất lực của mình.

- Chờ đợi...

Lẽ nào Liên Khuê lại chờ đợi một tình yêu vô vọng.

"Em chờ mùa thu về phía cuối con đường

Gửi cho anh cả trời vàng thương nhớ

Gửi cả cơn mơ từng đêm dài trăn trở.

Chiếc lá thu nào ôm ấp những vần thơ...

Em chờ niềm vui qua những bến bờ

Nhận lại cho mình nỗi buồn vui trong gió

Đôi hồn chi cho hoàng hôn trăn trở

Phía ấy bây giờ chỉ có nửa đơn côi...

Em chờ tình yêu rong ruổi đường dài

Lang thang mưa trong mùa thu mười tám.

Đông dẫu muộn màng nhưng cũng se sắt lắm

Cuối đường thu đã im lặng đứng chờ...

Em cô đơn cho đến bao giờ

Mùa thu đi qua mùa đông không chờ nữa.

Em đứng cuối đường giữa dòng người dọc ngang hối hả.

Chờ một người đem tặng nửa tình yêu"

Chờ một người đem tặng nửa niềm vui!

Anh có bao giờ biết có bao giờ hay.

Em cần một nửa niềm vui anh tặng.

Anh chẳng đem đến!

Còn em vẫn muốn đem tặng người một nửa niềm vui.